

Penge, der skal udbetales af Kassen. Folk har ikke ydet noget selv, idet der ikke er nogen Karenstid af Betydning. Kasserne kan ganske vist have en Maaned Karenstid. Men disse Kasser og deres Ledere har dog ikke den Interesse i at passe paa, at Pengene ikke bliver givet urigtigt ud, som Tilfældet var tidligere, idet det nu væsentlig er Statens Tilskud, de lever af. Jeg ved ganske vist, at der findes en Bestemmelse om, at de skal tilbagebetale Halvdelen, naar den Tid kommer, at de bliver i Stand dertil. Men det vil maaske, desværre kan man vel sige, vare længe, inden Forholdene bliver saadan, at de er i Stand til at betale Halvdelen tilbage, om det overhovedet nogen Sinde sker. Adskillige af disse Kasser har muligvis slet ikke nogen Eksistensberettigelse og vil ikke eksistere til den Tid. Nu er det jo ogsaa saaledes, at naar de Grænser, som Arbejdsløsheds-kasserne tidligere har haft for, hvor længe et Medlem kunde faa Understøttelse, naas, betaler Kasserne ikke af deres egne Penge, saa ydes den fortsatte Hjælp af Statens direkte Bidrag. Derfor tror jeg, at det er et Spørgsmaal, som maa undersøges, om det ikke er muligt at faa en noget bedre Kontrol end den nuværende, at faa indført Bestemmelser, der kunde være betryggende for, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke misbruges, hvad jo ingen af os ønsker, og hvad heller ikke de virkelig arbejdsvillige, den store Masse af Arbejdere ønsker.

Det er imidlertid, som sagt, et Spørgsmaal, som kan tages under Overvejelse i Udvalget, og som ogsaa maa tages op — det vil jeg gerne tilføje — under det Arbejde, der maa gøres og gøres snart for at faa Forslag frem til en Revision af den gældende Lov. Ogsaa der ønsker jeg, at alle virkelig berettigede Foranstaltninger maa blive truffet, for at Kasserne kan komme til at virke efter deres Bestemmelse og ikke skal blive misbrugt. Og jeg vil gerne sige til ærede Medlemmer af Tinget, som jeg siger til private, naar de fremkommer med Klager over, at Arbejdsløsheds-kasserne bliver misbrugt, at Arbejderne er arbejdsu villige o. s. v. — der svirrer os jo mange af den Slags Ting om Ørene —: Ja, hvis det virkelig er saa, saa lad os faa det lagt frem, saa at vi kan se, hvad der er i Vejen. Jeg skal meget gerne fremdrage de virkelige Tilfælde i Arbejdsløshedsnævnet og gøre, hvad jeg kan, for at de kan blive trukket frem, og for at de paagældende kan blive straffet paa en

eller anden Maade. Men denne løse Tale om, at det er saa galt med Arbejderne, at den ikke vil arbejde der og den ikke der, at den har sagt det, og en anden har sagt det, kan vi ikke tage noget Hensyn til. Naar de enkelte Medlemmer hører Klager over, at Rigsdagen vedtager Love, som kan misbruges, maa de sige til dem, der taler saaledes: Hjælp os til at faa de virkelige Tilfælde draget frem og undersøgt, saa kan Manglerne blive rettet, men paa en løs Omtale kan vi ikke gaa med til at omstyrte noget, som vi har vedtaget. Jeg antager, at alle Medlemmer er villige til at rette de Fejl, som vi kan blive overbevist om er til Stede, og sætte en Bom for de Misbrug, som antagelig — det vilde være mærkeligt andet — finder Sted. Jeg siger derfor: lad os faa virkelig begrundede Indberetninger frem, saa vi i Fællesskab kan rette Fejlene.

Jeg tror ogsaa — uden at jeg i øvrigt her skal komme ind paa en Omtale af Samarbejdet mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsinspektoret —, at det vilde være en Fordel, om Arbejdsgiverne bidrog deres til, at Arbejdsanvisningen kunde ske gennem Arbejdsanvisningskontorerne, i Stedet for at de henvender sig til Fagforeninger eller Arbejdsløsheds-kasser eller private Arbejdsgivere. Det vilde derved ogsaa være lettere at faa konstateret, om en Arbejder maaske var uvillig til at udføre det Arbejde eller tage imod den Plads, som blev ham tilbudt. Jeg ønsker det bedst mulige Samarbejde mellem de Institutioner, der skal søge at raade Bod paa den Ulykke, som Arbejdsløsheden er, og som vi jo gerne hver for sig vil bidrage til at gøre saa taalelig som muligt, baade for dem, der lider derunder, og for det hele Samfund, som maa være med til at betale.

Jeg skal altsaa, ligesom mit Partis Ordfører, udtale min Villighed til at gaa med til, at den gældende Lov fornyes, og at der saa tages et Arbejde op for at naa til en Revision, der tager berettigede Hensyn baade til Arbejderne, til Arbejdsgiverne og til Statskassen. I det kommende Udvalg vil man da antagelig kunne optage det Spørgsmaal til Overvejelse, som jeg nævnede før, om der er Anledning til allerede nu at foretage en Ændring i det omtalte Forhold, eller man skal vente med det til Efteraaret.

Indenrigsministeren (Bode): En enkelt Ytring i det ærede Medlems (Søren